

ULTRAFOTOGRAFÍA

Casal Sollerí

5 de juny – 12 d'octubre 2025

Martínez Bellido, Marta Bisbal, Xisco Bonnín, Iñaki Domingo, Inma Femenía, Jorge Isla, Alejandro Javaloyas, Marta Pujades, Miguel Ángel Tornero, Evarist Torres, Cecilia de Val i Simon Zabell

Comissari: Fernando Gómez de la Cuesta

La llum just abans de formar la imatge; la llum just després. La "ultrafotografia" transcendeix el concepte usual de fotografia per a superar-lo de la manera més extraordinària i simple, tornant al seu origen, al que és essencial, fonamental, bàsic. Una recerca física, estètica, òptica, lumínica, formal i conceptual que vol desbordar els seus límits per a entrar de ple en el que hi ha més enllà, en aquesta "ultrafotografia" que ens parla de la llum i de la bellesa, de la tècnica i del suport, de la màgia i de la ciència, de la seva reproducció i de la seva unicitat. Una fotografia que no posseeix la retòrica de la postfotografia ni la narrativitat del documentalisme; una fotografia sense fotos, sense càmera; una fotografia experimental i (foto) sensible.

Els artistes que participen en el projecte assumeixen l'autonomia plena de la fotografia, no com a mitjà sinó com a fi; investiguen i formalitzen peces que són l'objecte, el subjecte i l'obra; la causa i l'efecte; la raó i l'emoció. Això els fa emprendre un camí en què allò figuratiu i el relat desapareixen, on sorgeix la immaterial consistència física de la nova visualitat: telescòpica, microscòpica, fractal, analògica i digital; una manera de mirar que ens acost a una nova (ir)realitat, aquella que va detectar Paul Éluard en cadascun de nosaltres: *hi ha altres mons però són en aquest; hi ha altres vides però són en un mateix*¹.

Aquesta "ultrafotografia" investiga sobre l'infinit, sobre l'univers, sobre el micro i el macrocosmos, però també sobre allò íntim, personal, propi. Una fotografia ultra que incentiva les derives d'aquells exploradors, d'aquells captadors d'imatges que no persegueixen ni la falla ni el conte, que desenvolupen unes peces independents, objectuals, però també etèries i immaterials, potser indesxifrables, senzilles i contradictòries. L'artista ha de comprendre el que és incompreensible; fotografiar el que és invisible, aconseguir allò inassolible, per això la ciència hi recorre per a explicar el que és inexplicable.

Són aquests punts d'intersecció on el que és físic transita cap al que és metafísic, i el que és material connecta amb el que és espiritual, on la nostra pròpia imatge reflectida transmuta en un miratge complex, en el qual la llum es descompon en tots els colors de l'espectre, on els éssers sensibles mantenen el seu interès mentre recorren amb el dit índex la grafia infinita d'una cinta de Möbius², fent abastable l'inabastable, mesurant el que és insondable. Tot això té lloc, com succeeix de manera habitual en la història de la fotografia, en aquell espai en el qual cada final és un nou principi, allà on els rastrejadors de la imatge cerquen sense pressa.

¹ Luciano Rincón, *Cartas cruzadas entre Paul Éluard y Teofrasto Bombasto de Hohenheim llamado Paracelso*, Los Libros de la Frontera, Barcelona, 1976, pàg. 14 i 136.

² Un tipus de superfície que reb el seu nom en honor d'un dels seus descobridors: August Ferdinand Möbius (Schulpforta, Alemanya, 1790 – Leipzig, Alemanya, 1868).

Hi col·labora: